

Гордата жаба.

(По В. Гаршинъ)

На брѣга на едно езеро живѣла една жаба — Жабуранка. Тя била глупава, както всички жаби, но сама тя се считала за първа умница въ жабешкото царство.

Чула веднажъ Жабуранка, че двѣ гжски, нейни съсѣдки, се готвѣли за дълъгъ пжтъ — свѣтъ да погледатъ и нови жилища да намѣрятъ за прѣзъ зимата.

Сприятелила се жабата съ тѣхъ и почнала да ги моли:

— Ква, ква !.. Моля, вземете ме съ себе си! Вземете ме!

— На драго сърце бихме те взели, но ний имаме крила — ще летимъ — отговорили гжскитѣ,

а ти не можешъ, нѣмашъ крила. Пѣшкомъ да вървиме, или да скачаме съ тебе по жабешки, то и за десетъ години нѣма да стигнемъ.

— Ква, ква, . . . почакайте! — говорила жабата, — азъ все ще намисля какъ и безъ крила заедно съ васъ да летя.